

Adam en Christus

A.E.Knoch

ADAMS DAAD – DE DAAD VAN CHRISTUS (Rom.5:18)

Derhalve,
gelijk het
door één daad van overtreding
voor alle mensen
tot veroordeling gekomen is,
zo komt het ook
door één daad van gerechtigheid
voor alle mensen
tot rechtvaardiging ten leven.

De zonde zet haar gifttanden stevig in elk van Adams nakomelingen. Niemand kan aan die beet ontsnappen. Zonde is niet: kwaad in theorie, maar metterdaad en in de praktijk. De apostel stelt de zonde niet voor als iets dat facultatief is. De zonde is oppermachtig en soeverein; zij *heerst*. Het voornaamste bewijs daarvan is de dood. Door de zonde kwam de dood de wereld binnen en heeft iedere afstammeling van Adam opgeëist. Deze allesomvattende gevolgen werden door één enkele daad van overtreding teweeggebracht.

Op dit moment althans wordt de verzoening nog niet door allen *aanvaard*. Adams overtreding maakte het echter niet slechts *mogelijk* voor mensen om te zondigen en veroordeling te verdienen, veeleer maakte die het voor hen onmogelijk om *niet* te zondigen. Wij durven niet ontkennen dat het met het werk van Christus precies zo is gesteld (“gelijk... zo ook”). Het staat dus buiten kijf, dat op grond van Christus' éne daad van gerechtigheid de hele mensheid van elk gevolg van Adams overtreding zal worden bevrijd. Het is beslist waar, dat God allen onder het ongeloof heeft besloten, opdat Hij aan *allen* barmhartigheid zou bewijzen (Rom.11:32). We kunnen ons ook afvragen: Om welke andere reden zou God naar recht de hele mensheid onder de zonde kunnen besluiten? Opdat Hij haar mocht veroordelen? Dat zij verre! Maar opdat Hij de voorwaarden kon scheppen waaronder Hij haar Zijn liefde kon openbaren.

We zouden ons kunnen voorstellen dat Adams overtreding het gevolg van meerdere daden van ongehoorzaamheid was. We zouden ons ook kunnen voorstellen dat de zonde pas macht over Adams nageslacht kreeg nadat dit op dezelfde manier had gezondigd als hij. Maar zulke veronderstellingen zijn niet juist. Aan de ene kant was er slechts sprake van één daad. Aan de andere kant waren er allesomvattende gevolgen. Zo is het óók met het werk van Christus aan het kruis!

ADAM EN CHRISTUS

Er was één daad van gerechtigheid – niet Zijn levenslange *dienst*, maar Zijn *sterven*. De werkzaamheid van dat sterven berust niet op herhaling van die daad door elke betrokkene – ze is even alomvattend als het type. Precies zoals Adams daad van overtreding op de hele mensheid inwerkte, zo zullen ook alle mensen deel krijgen aan de onverdiende zegeningen die de dood van Christus verschaft. Moeilijkheden en bezwaren die deze waarheid oproept zullen verderop worden besproken, wanneer wij het hebben over de verzoening van het heelal.

Het is bijzonder merkwaardig, dat mensen er behagen in scheppen om aan het werk van Christus afbreuk te doen en Zijn aanval op het bolwerk van de zonde een vroegtijdig halt willen toeroepen. Het is nog veel bedroevender om te ontdekken dat christenen die bereid zijn om geloof te schenken aan Gods getuigenis betreffende de volmaaktheid en de almacht van dat werk, als verraders van het Woord der waarheid worden gebrandmerkt.

Leerstellingen zoals de oneindigheid van de zonde, onverzoenlijke vervreemding tussen God en mens, eindeloze foltering, en een wraakzuchtige God – dit alles moet voor bovenstaande bijbelwoorden bevend vluchten en verdwijnen als een kwade damp voor de opgaande zon.

Er zijn geen grenzen aan Jezus' macht! Zijn levenwekkende kracht zal op allen inwerken die door Adams zonde aan de dood werden onderworpen. Het werk van Christus geeft véél meer terug dan de zonde heeft geroofd!

ADAM EN CHRISTUS (Rom.5:19)

*Want gelijk door
de ongehoorzaamheid van één
de velen
zondaren geworden zijn
Zo zullen ook
door de gehoorzaamheid van één
de velen
rechtvaardigen worden.*

[NB In de Griekse tekst van dit vers staat “DE velen”, niet: “zeer velen” zoals het NBS ten onrechte schrijft]

Deze mededeling is een verklaring van de vorige, en begint daarom met het logisch voegwoord *want*. Tot nu toe lag de nadruk op de éne daad van Adam en de daaruit voortvloeiende veroordeling; en op de éne daad van gehoorzaamheid van Christus en de daaruit voortvloeiende rechtvaardiging ten leven, zoals die beide op alle mensen inwerken. Nu echter gaat het niet om een tegenstelling tussen twee *dad*en, maar tussen twee *individuen*: Adam en Christus. De ene stelt velen tot zondaars, de Ander tot rechtvaardigen.

“DE VELEN”

Het Griekse *hoi polloi* betekent letterlijk: “de velen”. Voor Engelse hoorders wekt dit de indruk van het grootste deel, of de meerderheid. Dat dit echter niet de gedachte is die de uitdrukking in het Grieks wil overbrengen wordt duidelijk wanneer we de andere plaatsen bestuderen waar zij voorkomt. Ze wordt gebruikt met betrekking tot het lichaam (Rom.12:5) en het brood (1 Kor.10:17). Niet het *merendeel* van de leden vormt samen het lichaam, maar *alle* leden. Toch wordt er gezegd dat “de velen” samen het *ene* lichaam vormen. Het gaat niet om een tegenstelling tussen *alle* leden en een kleiner aantal (slechts *velen*), maar er wordt onderscheid gemaakt tussen “velen” en “één”.

In het vijfde hoofdstuk van de Romeinenbrief is dat net zo. “De velen” worden niet gesteld tegenover de “alle mensen” die in vers 18 waren genoemd. Net zoals met “de velen” *alle* leden worden bedoeld, die samen het lichaam vormen, zo sluit hier “de velen” allen in die in het vorige vers waren genoemd. De velen waren vanwege de ongehoorzaamheid van één tot zondaars gesteld. De velen zullen door de gehoorzaamheid van de Ene, Christus Jezus, ook tot rechtvaardigen worden gesteld. De ongehoorzaamheid van de ene stelde niet alleen hemzelf tot zondaar, maar omvatte ook vele anderen. Precies zo stelt de gehoorzaamheid van de Ene niet alleen Hemzelf, maar ook vele anderen tot rechtvaardigen.

HOE VELEN?

We kunnen gemakkelijk vaststellen of deze conclusie juist is. Adams ongehoorzaamheid stelde “de velen” tot zondaars. Hoevelen? Is (behalve Jezus Christus) één enkel menselijk individu niet bij deze “velen” inbegrepen? Zijn niet *allen* tot zondaars gesteld? Is dit niet het duidelijke getuigenis van de Schriften? “Er is niemand rechtvaardig – zelfs niet één” (Pred.7:20, Rom.3:10)! Het gaat dus om de tegenstelling van de ene en de velen.

Eén mens was de oorzaak van al onze ellende, en één Mens is de veroorzaker van al ons geluk. Eén enkele ongehoorzaamheid van Adams kant stelde de velen tot zondaars. Eén enkele daad van gehoorzaamheid van Christus’ kant zal de velen nog tot rechtvaardigen stellen. Via Adam bereikt de zonde allen. Via Christus zal de gerechtigheid uiteindelijk ook allen bereiken.

DE EINDBESTEMMING VAN DE MENSHEID LIGT VAST

De bestemming van de mensheid is niet van het gedrag van elk menselijk individu afhankelijk. *Allen* zijn zondaars. *Allen* hebben het verdiend om veroordeeld te worden. *Niemand* verdiende het om tot een rechtvaardige te worden gesteld. En

ADAM EN CHRISTUS

allen zijn volslagen hulpeloos. Allen die moeten erkennen dat zij van Adam afstammen moeten ook toegeven dat ze vanwege Adams ongehoorzaamheid zondaren zijn. Hardnekkige feiten belagen ons van elke kant en leggen een getuigenis af dat niet weersproken kan worden – lijden, ziekte, dood – en een hart in ons binnenste dat niet kan ophouden te zondigen.

Wat moeten we hiervan zeggen? Als alleen Adam voor deze situatie te blameren is, dan moet ook alleen Christus maar toegejuicht worden vanwege de toekomstige volmaaktheid. Inderdaad! Hierin schuilt een geweldige bemoediging!

Terwijl het antitype precies even alomvattend is als het type, en het werk van Christus zich evenver uitstrekt als de verwoesting die door Adam is aangericht, overtreft de verzoening de vervreemding verre in sterkte en kracht, en zal een kostbare oogst opleveren die zwaarder weegt dan alle inspanning en moeite waartoe de overtreding heeft geleid. Er is niet alleen sprake van *herstel* (waarbij het gezaaide zonder enige toevoeging wordt teruggegeven), maar er is ook sprake van *verzoening* – een honderdvoudige oogst.

MEER DAN OVERVLOEDIGE GENADE (Rom.5:15)

*Maar het is met de genadegave **niet** zo als met de overtreding!*

Want indien

*door de overtreding van de ene
de velen gestorven zijn*

*Veel meer is de genade Gods en de gave,
bestaande in de genade van de ene mens, Jezus Christus,
voor de velen overvloedig geworden.*

Laten we eens voor een ogenblik veronderstellen dat de betoonde genade exact met het type overeenstemt. Dan zou zij net voldoende zijn om de gevolgen van de overtreding te herstellen, en we zouden opnieuw bezitten wat Adam in zijn staat van onschuld bezat. De vrucht van de boom der kennis van goed en kwaad zou nog niet zijn geproefd, er zou opnieuw een verbod gelden om van die vrucht te eten en vooruitgang zou onmogelijk zijn. Gerechtigheid zouden wij niet bezitten, want Adam stond onder een verbod; heiligheid zouden wij niet op waarde kunnen schatten, want zij schijnt pas temidden van de duisternis van de zonde. En elke kostbare vrucht van de liefde Gods, die een voorziening heeft getroffen voor onze rechtvaardiging ten koste van het bloed van Christus – dat alles zou verloren zijn.

Maar nee! Wij bezitten oneindig veel méér dan herstel van de gevolgen van de ene overtreding. Wij staan niet langer onder een bevel zoals Adam, en verkeren niet in gevaar om dit bij de eerste de beste aanval van de Tegenstander te overtreden. Wij *zijn* gerechtvaardigd, ongeacht onze eigen daden. Wat we ook maar hebben gedaan en wat we ook maar kunnen gaan doen beïnvloedt onze rechtvaardiging niet in het minst, want die is even onveranderlijk als Degene die

haar ons schonk. Het is inderdaad Zijn eigen gerechtigheid (Rom.3:22, Fil.3:9). Wie personen die God gerechtvaardigd heeft wil beschuldigen trekt de gerechtigheid van God zelf in twijfel.

WIJ MOGEN HEM KENNEN!

Er zijn nog enkele neventhema's te ontdekken in deze grootse harmonie. Beter dan Zijn gaven is de wetenschap dat we Hemzélf mogen bezitten. Wij mogen God kennen op een manier die buiten Adams bereik lag, zelfs indien hij met Hem in onschuld had verkeer tot op de dag van heden. Gods gekwetste hart eiste de dood, maar nu Hij verzoend is, vloeit Zijn gunst in zo'n overvloedige mate dat zij alles wat we door Adams ene overtreding zijn kwijtgeraakt oneindig ver te boven gaat.

Er is nog een ander opzicht waarin de genadegave de zonde verre overtreft.

ÉÉN ZONDE = VEROORDELING VELE OVERTREDINGEN = RECHTVAARDIGING (Rom.5:16)

*En het is met het geschenk **niet** zo als door het zondigen van één,*

*Want het oordeel
leidde van één overtreding
tot veroordeling
Maar de genadegave
van vele overtredingen
tot rechtvaardiging*

Eén enkele overtreding van Adams kant was voldoende om het vonnis van veroordeling over hem af te roepen. God wachtte niet om te kunnen vaststellen wat de algemene strekking van zijn leven zou zijn, en of hij zijn overtreding zou herhalen. Eén enkele overtreding - daarop volgde meteen het oordeel. God zelf trad op als Rechter, de schuldige mens beleed zijn zonde en het vonnis werd over hem geveld (Gen.3:8-19).

Indien zo'n onmiddellijke strafmaat naar aanleiding van één enkele zonde afgekondigd werd, wat moet de menigte van ten hemel schreiende menselijke zonden dan uiteindelijk wel niet oproepen? Is de genadegave van de gerechtigheid slechts voldoende om de éne overtreding te herstellen, en in dat opzicht in overeenstemming met het type? Dat zij verre! Dat zou ons in een even slechte positie laten als altijd, want wij allen struikelen in vele. Nee, de gunst die ons is bewezen bekommert zich niet om het aantal van onze overtredingen. Genade roemt juist in de menigte daarvan en zij verleent het vonnis "niet schuldig" aan ieder wiens zaak zij bepleit (Rom.5:20). Aan Paulus, de voornaamste der zondaren,

ADAM EN CHRISTUS

werd het geweldige voorrecht geschonken om de grootste exponent en het belangrijkste toonbeeld van Gods genade te zijn (1 Tim.1:14-16).

Er is nog een ander punt van overweging, waarin de betoonde gunst het type volledig in de schaduw stelt.

DOOD EN LEVEN (Rom.5:17)

Want indien

door de overtreding van de ene

de dood als koning is gaan heersen door die ene,

Veel meer zullen zij,

die de overvloed van de genade en van de gave der gerechtigheid ontvangen,

leven en heersen door de ene, Jezus Christus.

De dood drong binnen door de poorten die de zonde open had gelaten, en zij nam de troon van God wederrechtelijk in bezit.

DE STERVENDE MENS

Het was niet dood in de gangbare zin, want die zou nimmer kunnen *heersen*. Maar, in plaats van de welwillende instemming met God die Adam vóór zijn overtreding ten toon had gespreid, weigerden de mensen nu volledig om Hem te gehoorzamen. In plaats van hun gedrag te baseren op Zijn aanwezigheid en op vrees om Zijn ongenoegen op te wekken, was het voortaan gebaseerd op Zijn afwezigheid – ze maakten misbruik van het feit dat Hij niet na iedere overtreding verscheen en ter plaatse vonnis velde, zoals Hij dit in het geval van Adam had gedaan, maar een dag in de toekomst had vastgesteld waarop alle mensen tegelijkertijd geoordeeld zouden worden. Ze lieten zich dus leiden door het feit dat Hij niet nabij was om zich met hun zaken te bemoeien, en gaven de ongeremde begeerten van hun hart vrij spel. Zo nam de dood de scepter over die alleen God maar toebehoort.

IN HET LEVEN HEERSEN

Indien wij dit konden herstellen, wat zouden we dan hebben? De dood moet worden onttroond. God moet op de troon worden gezet. Dat zou met het type overeenstemmen. Wij hebben echter *veel meer* ontvangen.

Van de dood waren zij alleen maar onderdanen. Wij zijn echter niet slechts onderdanen van God, maar bovendien de voorwerpen van Zijn onbekrompen liefde, ontvangers van Zijn beste gaven, vereerd met een positie in Zijn rijk die de rang van onderdanen verre te boven gaat. Wij zijn geroepen om te *heersen* (Rom.5:17).

In al deze opzichten schiet de vervreemding tekort als type van de verzoening. De betoonde gunst gaat de overtreding verre te boven. Er is niet slechts sprake van bevrijding van de gevolgen van één enkele zonde maar van die van vele overtredingen. Hij voert ons niet terug in een staat van onschuld maar schenkt ons rechtvaardiging. De heerschappij van de dood is slechts een vage afschaduw van de glorierijke heerschappij van hen die Zijn overvloedige genade aannemen.

TYPE EN ANTITYPE

Samenvattend: Indien type en antitype elkaar precies in evenwicht hielden, dan zou de werkelijkheid er als volgt uitzien:

De velen sterven	↔	De velen leven
Eén zonde tot veroordeling	↔	Rechtvaardiging van één zonde
Dood heerst	↔	Leven heerst

Maar dat is niet het geval. Het type schiet volstrekt te kort om de volle waarheid uit te beelden. Die kan als volgt worden weergegeven:

De velen sterven	↔	Gods onverdiende goedheid en genade is voor de velen méér dan overvloedig
Eén zonde tot veroordeling	↔	Vele overtredingen tot rechtvaardiging
Dood heerst	↔	Wie de overvloed van de genade en de gave der gerechtigheid ontvangen, heersen in het leven

We herhalen: in haar universeel aspect is het antitype *precies* als het type: het werk van Christus strekt zich even ver uit als de verwoesting die door Adam is teweeggebracht. Qua kracht overtreft de verzoening de vervreemding echter verre; zij zal God een kostbare vrucht opleveren die ruimschoots opweegt tegen alle moeite en gezwoeg dat op de overtreding is gevolgd

GODS EINDDOEL

En hier komen we tot de kern van de zaak. Sommigen van ons is wellicht met de papepel ingegoten dat de dood van Christus God nog niet eens teruggeeft wat Hij door de zonde heeft verloren – dat de Goddelijke onderneming een zaak is die verlies oplevert! Wanneer wij echter iets van Gods wijsheid en almacht en liefde leren verstaan, en dieper drinken uit de bron van zijn Woord, dan komen we wellicht tot de conclusie, dat Hij uiteindelijk tóch alle dingen in hun oorspronkelijke volmaaktheid zal herstellen. Veronderstel nu echter eens, dat Hij dit zou doen. Wat voor een beloning zou dat zijn voor het kruis van Golgotha en

ADAM EN CHRISTUS

voor het geduldig lijden gedurende de eeuwen? Moeten wij alleen maar onder het wiel van Zijn strijdwagen verpletterd worden om uiteindelijk herstelling te vinden? Welk mens zou een gebouw alleen maar gaan afbreken om het in de oorspronkelijke staat te kunnen herstellen? Wie zou er alleen maar op reis gaan om naar zijn geboorteland te kunnen terugkeren? Welk gezond persoon zou zich laten kwellen om genezen te kunnen worden? Toch is de wereld verwoest en Christus is van verre naar ons toegekomen om zich onder de last der zonde te laten verbrijzelen. Was dit allemaal voor niets?

Nee! Duizendmaal nee! *Afwezigheid* van zonde en overtreding is een zegening van negatieve aard, die alles nog niet eens zou terugbrengen in de oorspronkelijke staat. Veel, veel heerlijker is de vrucht die uiteindelijk uit zonde en moeite zal voortkomen – de vreugdevolle, triomfantelijke *verzoening*. De liefelijke zoetheid die alleen maar na vervreemding kan worden gesmaakt – dát is de nectar die al het uitschot zal verdrijven dat we tot nu toe hebben moeten drinken.

* * * * *

Uit: *The Mystery of the Gospel*. [1st edition 1914, 2nd edition 1969, reprinted 1976].
Canyon Country, CA: Concordant Publishing Concern], pp.66-75.